

Prædiken til 2. søndag i advent

Matt. 25, 1-13

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge. De tåbelige tog deres lamper med, men ikke olie. De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander. Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen døsige og faldt i søvn. Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud og mød ham! Da vågnede alle pigerne og gjorde deres lamper i stand. Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud. Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv. Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket. Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind! Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke. Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen. Matthæusevangeliet 25,1-13

Det er adventstid. Ventetid. Vi venter på jul. Her i kirken er ventetidens indhold noget anderledes end udenfor kirken. Her er ingen sjove nisser, her er der tværtimod en opta-

gethed af, hvad der skal ske i de sidste tider. En dag skal denne jord gå under, fortæller Bibelen, og på den dag skal Menneskesønnen komme igen som dommer over levende og døde. Kristus skal komme igen og genskabe jord og himmel.

Men egentlig passer det, der sker i kirken, alligevel meget godt med, hvad samfundet udenfor kirken også er optaget af.

Lige nu er alle optaget af en mulig stor katastrofe for jorden. Dommedag i form af klimakatastrofe. Den globale opvarmning er på alles læber. Om den er menneskeskabt helt eller delvist, eller om det er en naturlig geologisk proces. Om vi ved fælles anstrengelser kan vende situationen eller ej.

Måske er det for sent. Nogle forskere siger, at når først opvarmningen er i gang, og hvis det er led i en fortrinsvis naturlig geologisk proces, så vil udviklingen fortsætte med større eller mindre kraft. Måske kan vi gøre en forskel, hvis vi mindsker CO₂-udledningen. Det kan vi håbe på. Men når først isen smelter, så er der måske sat gang i processer i verdenshavene, som vil føre til ændringer i klimaet, som vi endnu ikke kan overskue.

Det kan umiddelbart gøre en rigtig bange at

tænke på. Hvis verdens klima ændrer sig fuldstændigt, så vil der måske blive vendt op og ned på, hvem der er rige og fattige i denne verden, og det er ikke sikkert, at det er vestens lande, der bliver ved med at være de rige. Det er ikke sikkert, at mennesker på min alder kommer til at opleve det, men vores børn gør formentlig og helt sikkert de små, I sidder med i armene i dag. Vi troede, at vi kendte verden og dens muligheder, vores eget sted på jorden – måske skal vi til at vænne os til, at alt kan blive anderledes.

Men når nu panikken truer med at brede sig, når angsten for den ukendte fremtid begynder at gøre os panikslagne, så er det på tide at minde om det budskab, Jesus har givet os. Hans budskab er, at den, der har fyldt olie på sin lampe, ikke behøver at frygte. Han eller hun kan være tryk, så tryk, at det går an at få sin gode nattesøvn, også selvom katastrofen skulle vente ude i fremtiden.

Jesus fortæller om ti brudepiger, som ventede på brudgommen. Mens de ventede, faldt de i søvn, og de fem, der ikke havde taget olie nok med, kunne ikke gå med blus, da brudgommen endelig kom. De fem, der havde olie i deres kander endnu, ville ikke dele med de andre fem, og de, der manglede olie, blev sat uden for døren og måtte ikke være med til festen. Meget mærkelig historie. Tilsyneladende en truende historie om fortabelsens mulighed. Om at når brudgommen, det betyder Kristus, kommer igen ved tidens ende, på den yderste dag, så er der nogle, der skal gå fortabt. Det passer meget dårligt med det tilgivelsens budskab, der ellers lyder i kristendommen. Så lad os lige kigge

lidt nærmere på historien og se, om den måske alligevel rummer et budskab, som er kristeligt.

Der findes faktisk ikke noget historisk belæg for, at der har været sådan en skik i Mellemøsten, som her beskrives: At brudepiger skulle vente på brudgommen. Det nærmeste, man kan komme, er den lige så underlige skik, der findes her hos os, hvor man sommetider må vente i kirken på, at bruden skal indfinde sig, så man kan få den lille gysende tanke, at hun måske slet ikke kommer, men det har vist ikke noget med sagen at gøre.

Jesus har formentlig fundet på en historie, som skulle illustrere en vigtig pointe, han ville fortælle. Det er en historie, som føjer sig ind i en række af historier, der handler om de sidste tider i Mattæusevangeliets sidste kapitler. Historierne fortæller om, hvordan vi skal leve, mens vi er her på jorden. Mens vi venter på, at Herren kommer. Våg, står der mange gange.

Vi skal være årvågne. Det er det, der hedder, at ”Vi skal fylde olie på vores lamper”. At fylde olie på lamperne, at være årvågne kunne måske også betyde nok noget i retning af at have ”prioriteterne i orden”. Eller at have tro, den tro som gør, at vi hele tiden er nærværende, er disponible, står til tjeneste. At have tro, håb og kærlighed.

Nu begynder vi at ane, at det handler om noget, som hver enkelt af os må gøre, ikke noget, man kan gøre på andres vegne. De fem piger i Jesu fortælling, der havde fyldt olie på deres lamper, afviste at hjælpe dem, der ikke havde olie nok. Ikke fordi de var specielt egoistiske eller onde, men fordi det

ikke kunne lade sig gøre at dele. Der er nemlig noget, man ikke kan gøre for andre.

Man kan ikke tro for andre.

Man kan ikke være årvågen for andre.

Man kan være åben over for andre, nærværende, så man ser dem og er til tjeneste, men enhver må være det for sig selv.

Hvis man ikke har olie på sin lampe, har forventning til det gode og det glædelige, så forspilder man livet.

Til gengæld er ingen af os afskåret fra at lade os fylde os med tro, årvågenhed, nærvær. Det koster ingenting. Eller jo. Det koster jo ind imellem. Det kan f.eks. koste, at der er noget, man forsager. Noget man lader være med. Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen, siger vi i trosbekendelsen. Det kalder på, at vi er aktive. Tænk os om, bruger vores dømmekraft og adlyder vores samvittighed. Det er farligt at lade være. Så bliver vi til umennesker.

Men guderne skal vide, at er der noget, vi mennesker er gode til, så er det at miste det fokus, der hedder at være vågne og nærværende i livet overfor hinanden og overfor Gud. Derfor er bøn så vigtig i et kristent liv. For i bønner er man vågen, der er man åben for Gud, nærværende.

I adventstiden er det at våge i fokus. Vi venter og forventer og længes efter Herrens komme. Snart. Nu er der ikke længe til. Det er lige om lidt, at det er jul igen. Men vi ved jo godt, at det på en måde er et skuespil. Jesus bliver jo ikke født til jul; hver jul. Nej, det er meget bedre. Han kommer i virkeligheden hele tiden til os. Han kommer i nadveren, han kommer i bønner. Men meningen med advent er, at vi skal gennemgå

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6850 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

en indre forvandling. I stedet for at splittes i optagethed af 1000 uvæsentlige ting, i stedet for at fortabe os i angst for hvad der måtte komme til os i verden, skal vores liv være som en rolig vej, der går mod Gud. Og julen giver os en vished om, at vi er på rette vej, det gentager underet for os, hvert år, at Gud blev menneske og kom til mennesker. Som en brudgom, der kommer til sin brud, sådan beskriver Bibelen Kristi komme.

Forventningen giver os mod og kræfter til at bære vores blus med glæde her på jorden (som vi sang om i første salme!). Den giver os lyst til at lægge os i Guds hånd og lade os danne af ham, som sølvet, der støbes i håndværkerens smeltedigel.

Det er et af kristendommens store billeder, at Gud arbejder med os for at få sit eget billede til at stå klart i os, som profeten Malakias skriver.

Og det vigtige er, at der er tid endnu. Vi lever jo endnu. Så vælg dine prioriteter med omhu. Gør dit hjerte stærkt. Våg. I tillid til, at Herren kommer, og at han er den, der gør alting godt og nyt. Har vi den årvågenhed, så kan vi endda lægge os til at sove, trygge som de fem kloge brudepiger midt i verdens kaotiske utryghed. Med tillid til, at han, som døbte os, aldrig vil forstøde os.

Amen

Anne Reiter

Maribo Domkirke

Salmer:

733, dåb 448, 277, nadver 849 fra ”100 salmer”